

ството; а надъ мусандрата — изсъхнали ерешки кожи, счупена мотовилка, кантаръ, паници, щамби свити, парчета отъ шаякови платове и прочее, — всичкитѣ тия трофеи покрити съ вѣковенъ прахъ, и голѣма котка, която предѣше, кацнала на самия край на мусандрата.

Помня и сега: насѣдали сме всички, зимно време на дѣсчения подъ и срѣдъ гжстата атмосфера отъ дѣхове, миризми на лукове, миродия, армея и други още благовония, съставни и безименни, ние четемъ уроцитѣ си подъ бдителното око на професора, който подгъналъ крака въ жгъла до прозореца, навелъ глава съ кожена черна шапка, шие абяни чорапи, местюве, тирлици; кърпи потури, подплаща памучени ентерии, закачени съ ингистра, другиятъ край на която натиска колѣното му; ученицитѣ си учатъ уроцитѣ съ гласъ.

Отдѣления, класове, гимназия, висшъ курсъ, тукъ сж разбъркани въ пълно демократическо равенство: тозъ чете часослова, седналъ до гимназиста, който чете псалтира, или захваща наустницата; университетантътъ чете светчето задъ гърба на двама новопостъпили ученици, четещи ухораздиратело „азъ-буки“ на дървенитѣ паникиди.

Единъ непрекъснатъ шумъ, едно неизразимо брѣмчене, дето се сливатъ всичкитѣ звукове, всичкитѣ ноти — отъ най-низката до най-високата, и нестройни залпове отъ смъркания, кашляния и други звукове — хармонията на брѣмчащия концертъ.

Гърбата седи въ жгъла, шие, вдълбоченъ въ важнитѣ си занятия. Но тая вдълбоченостъ е коварна. Спре ли нѣкой да брѣмчи, неговото при-